

Nem igaz, hogy engem került a szerelem,
Mikor ifjú voltam többször bele estem.
Csak hát a szerelem két ember viszonya,
Én meg mindig magam voltam ebbe az iszonyban.
Pedig nem volt nekem soha, nagyra törő tervem.
Mindég a szerénység vezérelte elvem.

A szépfiút, s gazdagot, soha nem kedveltem,
A kapzsit s a butát mindig megvettem.
A két tény között lévő fiúkat kerestem,
Végül és lassacskán feladtam elvem,
Mert akit kerestem soha meg nem leltem.

Mert mikor az isten az embert teremtette,
Mint szakács az ételt jól megfűszerezte.
Némelyikbe sóból, vagy cukorból tett többet,
Másoknál az ecetből, epéből cseppentett.
Összegyúrta művét s jól megkevergette,
Sablonba formázta s anyaméhbe tette.

Angyallal, ördöggel ugyanazt művelte,
Legyen a teremtmény akármelyik fajta.
Az emberismeret kifog rajta,
Mellé-mellé nyulunk a jó választásnak,
Csak később tudjuk meg a mit is kaptunk társnak.

Újrónafő, 1998